

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **XY**, narozeného dne XY,
státní příslušnost: Ukrajina
adresa pro doručování: XY

zastoupeného Mgr. Kateřinou Hrtúsovou, advokátkou
sídlem Klimentská 36, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 4. 2021, čj. CPR-30717-3/ČJ-2020-930310-V244

takto:

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 13. 4. 2021, čj. CPR-30717-3/ČJ-2020-930310-V244, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13.600 Kč k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Kateřiny Hrtúsové, advokátky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 6. 8. 2020, čj. KRPA-203039-16/ČJ-2020-000022-SV, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup

na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán I. stupně na 2 roky. Současně dle § 120a zákona o pobytu cizinců konstatoval, že se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 citovaného zákona. Dobu k vycestování stanovil žalobci na 34 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. O podaném odvolání žalobce rozhodla Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), rozhodnutím ze dne 13. 4. 2021, čj. CPR-30717-3/ČJ-2020-930310-V244, tak, že odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“).

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce považuje napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nezákonné, neboť je v rozporu s § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a nepřezkoumatelné.
4. Žalobce předně uvedl, že na území ČR setrval i po uplynutí doby, která ho opravňovala k pobytu v ČR bez nutnosti povolení (v důsledku bezvízového styku na základě biometrického cestovního dokladu), resp. po uplynutí toleranční doby po ukončení nouzového stavu v ČR (tj. do 16. 7. 2020) z důvodu předvolání k veřejnému zasedání před Městským soudem v Praze, nařízeným na den 4. 8. 2020 ve věci vedené pod sp. zn. XY, o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu XY ze dne 13. 2. 2020, čj. XY. K tomu žalobce doložil kopii vyznění o předvolání k veřejnému zasedání ze dne 8. 7. 2020 ve věci sp. zn. XY. Žalobce se v dobré víře domníval, že se jeho pobyt automaticky prodlužuje až do pravomocného skončení jeho trestní věci, a proto na území ČR setrval. Dodal, že měl důležitý zájem na účasti na tomto veřejném zasedání, a dále, že s orgány činnými v trestním řízení od počátku spolupracoval a stíhání se nijak nevyhýbal. Žalobce uvedl, že nebyl poučen správními orgány o tom, že je povinen požádat o prodloužení krátkodobého víza. Dále žalobce uvedl, že již v rámci svého výslechu před správním orgánem I. stupně uváděl, že chtěl bez zbytečného odkladu vycestovat do země původu, a není mu proto zřejmé, z čeho správní orgány dovozují jeho ničím nepodložený úmysl dále setrvat na území ČR. Žalobce dodal, že byl pobytovou kontrolou zajištěn 5. 8. 2020, tedy pouhý jeden den po konání veřejného zasedání v jeho trestní věci. Žalobce v žalobce dále uvedl, že do ČR jezdí pravidelně z důvodu partnerského vztahu s paní XY (dále též jen „družka“); neměl nikdy v úmyslu zde setrávat v rozporu s právními předpisy.
5. Žalobce v žalobě popřel, že by kdy uváděl, že so je vědom svého neoprávněného pobytu v ČR. Žalobce k tomu zopakoval, že byl v dobré víře o automatickém prodloužení jeho povolení k pobytu z důvodu konání nařízeného veřejného zasedání před Městským soudem v Praze. Pokud je tato formulace zanesena v protokolu o jeho výslechu, pak se jedná o nesprávnou a zcela zavádějící formulaci vyjádření žalobce. Žalobce k tomu podotkl, že podal námitku proti této protokolaci, ale správní orgány se s ním žádným způsobem nevyřádaly.
6. Žalobce dále v žalobě popřel, že by kdy uvedl, že by správní vyhoštění nebylo žádným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, naopak uložení správního vyhoštění v délce 2 let je dle jeho názoru absolutně nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce má ČR totiž dlouhodobý, vážný a pevný vztah s paní XY a velmi blízký vztah i s jejím nezletilým synem XY (rok narození X) z předchozího vztahu, který by správní vyhoštění žalobce v uložené délce 2 let mohl vnímat velmi negativně. K tomu žalobce dodal, že správní orgán nesprávně v napadeném rozhodnutí uváděl, že v současné době bydlí u své „kamarádky“; žalobce sdílí společnou domácnost se svou družkou, která má státní občanství ČR. Navíc, čekají s družkou dítě, kdy v současné době je žalobcova družka v šestém měsíci těhotenství s předpokládaným termínem porodu X, a otcem očekávaného dítěte je právě žalobce, avšak ke dni sepsu žaloby mu nebylo příslušnými matričními úřady umožněno učinit

souhlasné prohlášení rodičů o otcovství z administrativních důvodů (družka žalobce si musela opatřit oddací list a potvrzení o rozvodu svého předchozího manželství uzavřeného na Ukrajině). K prokázání těchto svých tvrzení žalobce doložil kopii smlouvy o podnájmu bytu na adrese XY, ze dne 7. 3. 2020, uzavřené mezi paní XY a družkou žalobce, čestné prohlášení své a jeho družky ze dne 29. 4. 2021, dále rozsudek o rozvodu předchozího manželství jeho družky, a kopii průkazky pro těhotné vystavené na jméno jeho družky. K tomu žalobce navrhl též provést důkaz výsledkem svým i jeho družky.

7. Žalobce ve vztahu k úvahám správního orgánu o jeho rodinném a soukromém životě dále namítl nepodloženost tvrzení o účelovosti jeho vztahu s jeho družkou. Je sice pravda, že ve vlasti má celou svou rodinu a manželku a dceru, ale jeho rodinný život se již v zemi jeho původu nenachází. Manželství žalobce ještě nebylo formálně ukončeno, avšak reálně se rozpadlo již před řadou let, manželé spolu nekomunikují a jako rodinu spolu nefungují.
8. Žalobce na rozdíl od správního orgánu též zastává názor, že je osobou podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
9. Žalobce též upozornil na zmatečnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které nesprávně uvádělo, že žalobce má syna, a že žalobce trvale žije ve vlasti se synem a jeho rodiči, a dále několikrát doslovně kopírovalo znění § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a další stejné odstavce stejného znění. Žalovaná se pak touto zmatečností nijak nevypořádala.
10. Žalobce dodal, že jeho jediným pochybením bylo nepodání žádosti o prodloužení jeho pobytu v ČR, na území ČR jinak žije spořádaným životem a trestní řízení bylo jeho prvním trestním stíháním, v minulosti se žádné jiné trestné činnosti ani přestupku žalobce nedopustil, kdy poukázal na specifické okolnosti jeho věci s vysvětlením, že šlo o pouhé nedorozumění mezi ním a jeho družkou, avšak pro povahu vytykaného trestního činu již nebylo možné souhlas s trestním stíháním družky žalobce odvolat. Proto se žalobce též ohradil proti tvrzením žalované, že v ČR opakovaně porušoval právní předpisy. Argumentoval-li pak správní orgán výpovědí družky žalobce z trestního řízení, měl dle názoru soudu vyslechnout družku žalobce sám, což však neučinil, přestože její výslech žalobce navrhoval.
11. Závěrem žalobce též poukázal na skutečnost, že jeho vlast není s ohledem na aktuální vývoj politické a bezpečnostní situace bezpečnou zemí, a v případě jeho návratu mu hrozí nebezpečí ve smyslu § 179 i § 120a zákona o pobytu cizinců. Žalobce má též obavy, že po návratu do vlasti bude povinen nastoupit vojenskou službu a navrácení žalobce by tak bylo v rozporu s čl. 3 Úmluvy.
12. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání.
13. Dne 27. 5. 2021 obdržel soud doplnění důkazů žalobcem, a to zápis Úřadu XY, odboru občansko-matričního, o určení otcovství k nenarozenému dítěti souhlasným prohlášením rodičů, sepsaný dne 26. 5. 2021.
14. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí. Je přesvědčena, že se podrobně a přezkoumatelným způsobem vyjádřila k důvodům naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců a stejným způsobem se vypořádala i s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce dle 119a odst. 2 v návaznosti na § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Délka vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí a v dané věci nelze od uložení správního vyhoštění upustit.
15. K předloženému zápisu o určení otcovství nenarozeného dítěte žalovaná uvedla, že v průběhu odvolacího řízení od žalobce ani od jeho zástupkyně neobdržel byt' jen informaci o případném

budoucím otcovství nenarozeného dítěte. Žalovaná dodala, že žalobce je na Ukrajině ženatý a má tam dceru ve věku 10 let. Ve zbytku, zejména stran deklarovaného vztahu s údajnou partnerkou žalobce, žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, rozhodnutí správního orgánu I. stupně a dále na shromáždění spisový materiál. Žalovaná je přesvědčena, že kroky žalobce mají za cíl pouze zvrátit důsledky plynoucí z jeho opakovaného protiprávního jednání, přičemž možné důsledky měl předně zvážit sám žalobce.

16. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněného žalobního bodu a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl přitom o věci při jednání, nařízeném na den 30. 6. 2021, neboť žalobce takové projednání věci výslovně požadoval a současně navrhoval provést důkazy.
18. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu, rozhodnými pro posouzení dané věci, dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.
19. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 5. 8. 2020 prováděla hlídka Policie ČR kontrolní činnost v provozovně XY, kde byl k prokázání totožnosti vyzván muž, jenž byl ztotožněn jako žalobce na základě předloženého biometrického cestovního dokladu. Poslední vstupné přechodové razítko bylo ze dne 17. 1. 2020, proto po konzultaci s příslušnou částí cizinecké policie bylo zjištěno podezření, že žalobce se v ČR zdržuje neoprávněně (viz úřední záznam ze dne 5. 8. 2020, čj. KRPA-203039-5/ČJ-2020-001216). Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobce byl veden v evidenci nežádoucích osob (ENO) od 16. 3. 2017 do 16. 4. 2018 (viz protokol o výsledku ze dne 6. 8. 2020, čj. KRPA-203039-14/ČJ-2020-000022-SV).
20. Správní orgán I. stupně v souvislosti se zahájením řízení o správním vyhoštění dne 6. 8. 2020 podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců ještě téhož dne se žalobcem provedl výslech. Z protokolu o tomto výsledku vyplynulo (čj. KRPA-203039-14/ČJ-2020-000022-SV), že žalobce na území ČR přicestoval dne 17. 1. 2020 z Ukrajiny přes XY na základě biometrického cestovního dokladu, od té doby v ČR zůstal.
21. Dále žalobce uvedl, že si je vědom, že dne 20. 2. 2017 mu bylo v ČR uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na území po dobu 1 roku, do té doby byl pouze na Ukrajině. Žalobce si byl též vědom toho, že platnost jeho oprávnění k pobytu uplynula 90 dní od vstupu do schengenského prostoru, k opakovanému dotazu správního orgánu pak uvedl, že si je vědom, že již nemá platné oprávnění k pobytu, že zde takové oprávnění mít musí, ale neučinil žádné kroky, aby jej získal. Z území ČR však nevycestoval z důvodu, že na den 4. 8. 2020 byl předvolán k hlavnímu líčení u Městského soudu v Praze, jako obžalovaný z XY. O nařízení jednání se dozvěděl někdy v průběhu července 2020. Od soudu neobdržel žádné vízum, nikdo mu nesdělil, že by se měl dostavit na ministerstvo a žádat o vízum. Následně byl odsouzen k XY, avšak nikoliv již ke správnímu vyhoštění. Chtěl si u své zástupkyně vyzvednout písemnosti a během několika dnů chtěl vycestovat do vlasti. Pokud by se jednání před Městským soudem v Praze nekonalo, z území ČR by vycestoval v době, kdy se zde zdržoval legálně. Žalobce k tomu dodal, že jiný důvod k pobytu na území neměl. K dotazu správního orgánu pak žalobce sdělil, že neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu v ČR, protože nevěděl, že tak má učinit i v případě, kdy byl předvolán k soudu.
22. V ČR příležitostně pracuje na stavbách, sociální dávky nepobírá, měsíčně vydělá asi 25.000 Kč, na hodinu asi 100 Kč. V současnosti však žádný příjem nemá. Chod domácnosti

financuje ze svých brigád. Žalobce v ČR nevlastní žádný majetek ani nemovitosti, na Ukrajině vlastní byt.

23. Žalobce při svém výslechu též uvedl, že bydlí u kamarádky na adrese XY, nájemní smlouvu nemá, za bydlení neplatí, nemá zde ani doručovací adresu. Nemá zde žádné příbuzné, ani nikoho z rodiny, v zemi původu má manželku, desetiletou dceru, a matku. S rodinou je v denním telefonickém kontaktu. V ČR se nenachází žádná osoba, vůči které by měl vyživovací povinnost, nemá zde zdravotní pojištění ani pracovní povolení. Cítí se být zdravý, nemá žádné zdravotní problémy. Správní vyhoštění by nebylo žádným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, celou rodinu má ve vlasti. Není rodinným příslušníkem občana EU ano občana ČR, ani s takovým občanem nesdílí společnou domácnost. V ČR nemá žádné sociální či kulturní vazby ani pohledávky, nezapojuje se do veřejného dění v ČR. V případě správního vyhoštění vycestuje dobrovolně, peníze k pobytu i k vycestování má, v zemi původu mu nehrozí žádné nebezpečí, není členem žádné politické strany, ani nebyl ve vlasti soudně trestán – a mohl by tam bydlet s manželkou a s dcerou. Nemá žádnou překážku k vycestování.
24. Všem otázkám rozuměl a nemá nic, čeho by doplnil, protokol tak vlastnoručně podepsal jako úplný a správný.
25. Poté správní orgán I. stupně vydal dne 6. 8. 2020 rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo prokázáno, že se žalobce od 17. 7. 2020 do 5. 8. 2020 nacházel na území ČR neoprávněně, a současně bylo zjištěno, že žalobci již v minulosti bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců v rozhodnutí ze dne 20. 2. 2014, čj. KRPA-274/636/ČJ2017-000022-ZZC, kdy se na území ČR zdržoval bez platného víza, čímž došlo k naplnění podmínky opakovaného porušování právních předpisů. Správní orgán I. stupně se zabýval též nepřiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce (str. 6 a 7), přičemž na základě jednoznačně specifikovaných důvodů (*manželka i dcera žalobce bydlí v jeho zemi původu a s rodinou je v pravidelném kontaktu, po svém návratu může u nich bydlet, navíc, žalobce uvedl, že vycestovat chce a vycestuje dobrovolně, v ČR nemá žádné rodinné příslušníky, žalobce není rodinným příslušníkem občana ČR ani EU, ani s takovou osobou nežije ve společné domácnosti, žalobce nemá na území ČR vytvořeny tak silné soukromé a rodinné vazby, na základě kterých by nebylo možné uložení správního vyhoštění, nebylo zjištěno, že by zpětná integrace žalobce ve vlasti nebyla možná, a to i s ohledem na délku jeho pobytu v ČR, žalobce zná realie i jazyk své vlasti, kde žil většinu svého života, v ČR se do veřejného dění nijak nezapojoval*) dospěl k závěru, že vyhoštěním k žádnému takovému nepřiměřenému zásahu ve smyslu § 174a zákona o pobytu nedojde. K uložení době, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU (2 roky), správní orgán I. stupně uvedl, že ji v rámci daného zákonného rozmezí (do 5 let) ukládá proto, že jde o opakované porušení ze strany žalobce, žalobce se správním orgánem spolupracoval, avšak do pozice neoprávněného pobytu se žalobce dostal, nekomunikoval dostatečným způsobem a na soudním jednání nepodal žádost o potřebné povolení k pobytu, dále žalobce vykonával na území ČR výdělečnou činnost a jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn vlastní činností Policie; kdyby se tak nestalo, lze usuzovat, že by na území ČR setrval i nadále. Správní orgán I. stupně při posuzování věci žalobce vycházel zejména z dostupných evidencí Policie ČR, úředního záznamu ze dne 5. 8. 2020, úředního záznamu o zajištění žalobce ze dne 5. 8. 2020, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 6. 8. 2020, lustrace v dostupných evidencích Policie ČR a na stanici LSS 3000, kopie rozhodnutí ze dne 20. 2. 2017 o předchozím správním vyhoštění žalobce, z protokolu o výslechu žalobce ze dne 6. 8. 2020 a dalšího spisového materiálu vedeného ve věci žalobce pod sp. zn. KRPA-203039/ČJ-2020-000022-SV.

26. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, k němuž přiložil též čestné prohlášení své a jeho družky ze dne 17. 8. 2020, dále vyrozumění Městského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2020, čj. XY, o veřejném zasedání nařízeném na den 4. 8. 2020 ve věci odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu XY ze dne 13. 2. 2020, sp. zn. XY, a dále kopii smlouvy o podnájmu bytu na adrese XY, ze dne 7. 3. 2020, uzavřené mezi paní XY a družkou žalobce.
27. Žalovaná poté odvolání žalobce zamítla podle § 90 odst. 5 správního řádu a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Zdůraznila, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno na základě
28. Podle žalované dospěl správní orgán I. stupně ke správným skutkovým zjištěním, a to na základě dostatečných podkladů ve správním spise. K odvolacím námitkám týkajícím se nepřiměřenosti délky vyhoštění poukázala žalovaná na to, že žalobce věděl o nelegálnosti svého pobytu v ČR a skutečnosti, že žalobce opakovaně porušoval právní předpisy. Skutečnost, že probíhá odvolací řízení v trestní věci, žalobce sama o sobě neopravňuje na území ČR pobývat, pokud se na území ČR nachází neoprávněně a žádným způsobem nezakládá prodloužení pobytu nad rámec povolené doby. I kdyby však žalovaná argumentaci žalobce o prodloužení pobytu akceptovala, k opakovanému porušení právních předpisů ze strany žalobce nepochybně došlo. Žalovaná v této souvislosti poznamenala, že uložení správního vyhoštění není nijak podmíněno zaviněním ani osobními pohnutkami cizince, a dále, že žalobce byl odhalen vlastní činností Policie ČR poté, co proběhlo veřejné zasedání v jeho trestní věci, o němž tvrdil, že způsobilo jeho setrvání na území, a to v baru, což nijak nesvědčí o tom, že ihned po vyřízení věci měl v úmyslu území ČR opustit. Žalovaná též uvedla, že celkové chování žalobce na území ČR nezakládá jeho důvěryhodnost v jeho tvrzení, neboť z obsahu rozsudku, jímž byl žalobce shledán vinným ze XY, plyne, že poškozená v dané věci uvedla, že jí obžalovaný „vyčítal, že jej tam nechala, když o n je v Čechách načerno, že by mohl mít problémy.“ V kontextu veškerých zjištěných skutečností je tak žalovaná na základě spisového materiálu přesvědčena, že ze strany žalobce dochází k porušování pobytového režimu zcela vědomě, opakovaně a dlouhodobě, a žalovaná jeho tvrzením proto neuvěřila.
29. Žalovaná též v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neuvěřila tvrzením žalobce o jeho partnerském vztahu s občankou ČR. Žalobce ji totiž v odvolání označuje nejdřív jako XY, následně za XY. Touto partnerkou by měla být paní XY, která byla rovněž poškozenou v dané trestní věci žalobce. Odvolací námitky tak považovala žalovaná za účelové, které mají za cíl vyhnout se důsledkům spojeným s protiprávním jednáním žalobce. Žalovaná z rozsudku Obvodního soudu XY zjistila, že paní XY byla v době spáchání trestného činu bývalou partnerkou žalobce, rozešli se před rokem a půl. Dále žalovaná upozornila na skutečnosti, které vyplynuly ze samotného výsledku žalobce ze dne 6. 8. 2020, kde žalobce zejména uváděl, že jeho manželka a nezletilá dcera bydlí na Ukrajině, je s nimi v telefonickém kontaktu, v případě jeho návratu s nimi může bydlet, a dále není rodinným příslušníkem občana EU ani občana ČR, ani s takovou osobou nesdílí společnou domácnost. V ČR pobývá u kamarádky, kterou nejmenoval. Námitky žalobce týkající se jeho údajného partnerského vztahu tak žalovaná vyhodnotila jako účelové. Tuto účelovost odvolacích námitek podporuje dle žalované i obsah zmíněného rozsudku trestního soudu, z něhož vyplývají shodné skutečnosti, které vyplynuly též z protokolu o výsledku žalobce ze dne 6. 8. 2020.
30. K samotné otázce přiměřenosti dopadů správního vyhoštění do soukromého a rodinného života se žalovaná vyjádřila na str. 6 svého rozhodnutí, tuto námitku však žalovaná shledala v kontextu veškerých zjištěných skutečností jako zcela absurdní. O spořádaném životě žalobce na území ČR rovněž příliš nesvědčí jeho odsouzení za XY, ani jeho vlastní vyjádření, kterými se doznal k tomu, že v ČR pracuje, aniž by však k tomu měl potřebné povolení a oprávnění. Žalovaná dodala, že je evidentní, že žalobce dlouhodobě a opakovaně zneužívá

privilegia bezvízového styku a zcela v souladu se zákonem mu bylo uloženo správní vyhoštění.

31. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
32. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.
33. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců [r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
34. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
35. Podle § 15a zákona o pobytu cizinců platí:
- (1) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho
- a) manžel,
 - b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,
 - c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a
 - d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.
- (2) Za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že
- a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud
 - 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,
 - 2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo
 - 3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo
 - b) má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

(3) Ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

36. Soud předně konstatuje, že správní orgány zcela jednoznačně prokázaly, že pobyt žalobce na území ČR byl od 17. 7. 2020 do 5. 8. 2020 neoprávněný, a dále, že nešlo o první neoprávněný pobyt žalobce zde, neboť mu již v minulosti bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku a byl též evidován v ENO. Dle názoru soudu tak nepochybně došlo k naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. Tvrdil-li žalobce, že v jeho případě byl hlídkou policie odhalen pouhý jeden den po konání veřejného zasedání, je toto časové zasazení irelevantní, podstatné je, že na území ČR se nacházel neoprávněně již od 17. 7. 2020, tedy podstatně déle, než se žalobce snaží soudu předejít. Námitky žalobce, dle kterých nevěděl o svém nelegálním pobytu v ČR, či že se mylně domníval, že se mu pobyt automaticky prodloužil nařízením či předvoláním k veřejnému zasedání v jeho trestní věci, nejsou ničím podloženy, vychází pouze z neověrovaných domněnek žalobce, a proto je považuje soud za účelové. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 6. 8. 2020 dále jednoznačně vyplynulo, že žalobce věděl, že v rámci bezvízového styku může na území ČR pobývat maximálně 90 dnů, čehož také opakovaně využíval. Pokud tedy tato doba žalobci uplynula, a to v souvislosti s ukončením nouzového stavu v ČR vyhlášeného v důsledku světové pandemie onemocnění COVID-19, a následnou „toleranční lhůtou“ k řešení pobytových oprávnění cizinců, kteří na území ČR v kritické době pandemie (nouzového stavu) „uvízli“, byl povinen se zajímat o podmínky svého dalšího legálního pobytu v ČR. Žalobce se však o toto žádným způsobem ani nepokusil; jednoduše spoléhal na to, že odhalen nebude a k odhalení došlo až vlastní činností Policie ČR. V tomto ohledu se tedy soud zcela ztotožňuje se závěry obou správních orgánů o tom, že tvrzení o vůli žalobce vycestovat do vlasti ihned po skončení veřejného zasedání jsou účelové s cílem vyhnout se negativním důsledkům jeho protiprávního jednání.
37. Soud zdůrazňuje, že uvedené námitky jsou též v přímém rozporu s protokolem o výsledku žalobce ze dne 6. 8. 2020 (námitka, že zde má trvalý partnerský vztah, že je osobou ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, že nevěděl, že je v ČR neoprávněně) kdy je nutno upozornit, že žalobce protokol o svém výsledku vlastnoručně podepsal bez jakýchkoliv námitek či žádostí o doplnění nebo opravy.
38. Pokud žalobce dodatečně v žalobě namítal chybnou protokolaci své výpovědi, je tato jeho námitka zjevně účelová a věrohodnost jeho tvrzení též popírá samotný fakt, že správní spis neobsahuje žádný záznam o tom, že by kdy namítal nesprávnost údajů v protokolu. Pokud by tomu tak skutečně bylo, jistě by se žalobce dostatečně bránil v této části již v rámci odvolání, avšak neučinil tak, přestože již v rámci této fáze řízení byl zastoupen advokátkou. Soud proto námitce chybné protokolace výsledku žalobce ani neuvěřil. Z protokolu o výsledku žalobce je dle názoru soudu nepochybně prokázáno, že žalobce si byl vědom podmínek pobytu na území ČR v rámci bezvízového styku, že jeho závěr o legálnosti pobytu na základě předvolání k veřejnému zasedání se zakládal pouze na jeho domněnkách, aniž by se sám tuto skutečnost snažil jakkoliv zjistit či ověřit. Žalobce sice též uváděl, že z území ČR vycestuje dobrovolně, a že chtěl tak učinit ihned po skončení veřejného zasedání, žádné jiné okolnosti či indicie (např. že by žalobce již měl zakoupenou jízdenku či letenku do vlasti) tato jeho tvrzení však nijak nepotvrzují, naopak, lze se domnívat, že z důvodu jeho nevyřešených osobních vztahů (viz dále) neměl snahu z území vycestovat. Žalobce dále v rámci svého výsledku jednoznačně a opakovaně potvrdil, že ve vlasti má veškerou svou rodinu, naopak v ČR nemá žádnou rodinu ani majetek. Soud tedy ve shodě se závěry správních orgánů konstatuje, že na základě výše uvedených skutečností se spíše jeví, že žalobce neměl v úmyslu z území ČR vycestovat.
39. Soud k tomu podotýká, že aplikace jednotlivých skutkových podstat § 119 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení

naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě tedy není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil, a tyto skutečnosti prokazatelně vyplývají se shromážděného spisového materiálu. Pohnutky žalobce, pro které na území ČR setrval i po uplynutí doby oprávněnosti jeho pobytu tak na uložení správního vyhoštění nemají vliv.

40. Za nedůvodné soud shledal rovněž námitky, že napadené rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zmatečné, neboť nesprávně odkazuje na syna žalobce, a opakovaně udává stejné citace zákona, a dále, že Ukrajina není pro žalobce bezpečnou zemí, neboť se obává, že po návratu bude muset nastoupit vojenskou službu. K první z uvedených námitek soud uvádí, že v odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně sice na str. 7 ve třetím odstavci uvedl nesprávně, že žalobce ve vlasti „*trvale žije se synem a rodiči*“, tato skutečnost však práva žalobce nijak nepoškodila a jde o zjevnou chybu v psaní způsobenou zřejmě nesprávným přepisem při vyhotovování rozhodnutí. Uvedená nesprávnost tak nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud jde o druhou z uvedených námitek, soud k tomu předně uvádí, že tato námitka zůstala ve zcela obecné rovině; žalobce nijak konkrétně netvrdil, ani blíže neprokázal, proč by právě jemu měl v případě jeho návratu do vlasti hrozit výkon vojenské služby. K tomu soud v odpovídající míře obecnosti upozorňuje, že podle vyhlášky č. 328/2015 sb., ve znění novely č. 68/2019 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, je Ukrajina - s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, považována za tzv. -bezpečnou zemi původu. Žalobce pak dále tuto námitku nijak nerozvíjel, a to ani při jednání před soudem. I to nasvědčuje skutečnosti, že uvedenou námitku uplatnil spíše účelově, s cílem vyhnout se důsledkům svého protiprávního jednání.
41. Klíčovou námitkou žalobce je však jeho tvrzení o nepřiměřenosti dopadů správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života, neboť v ČR má družku, občanku ČR, a v blízké době s ní očekává narození jejich společného dítěte. Žalobce má taktéž blízký vztah s nezletilým synem své družky z předchozího vztahu.
42. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podrobně zabývaly, a to s ohledem na skutečnosti, které žalobce správním orgánům sám sdělil. Ve svých vyjádřeních (výslechu ze dne 6. 8. 2020) přitom neuváděl, že by zde měl trvalý partnerský vztah, či blízký vztah k nezletilému synovi své družky. Naopak, opakovaně uvedl, že má rodinu, včetně manželky a nezletilé dcery, ve vlasti a může se tam v případě správního vyhoštění vrátit. Žalobce pak žalované skutečnosti, že bude otcem dítěte, jehož matkou je občanka ČR, nesdělil ani v rámci odvolacího řízení, přičemž mu již musela být tato skutečnost nejpozději v době vydání napadeného rozhodnutí (13. 4. 2021) známá. Sám se tak připravil o možnost zohlednění této skutečnosti při úvahách žalované o způsobu ukončení jeho protiprávního pobytu v ČR.
43. Protože tvrzení o soukromém a rodinném životě žalobce, konkrétně, že má zde trvalý partnerský vztah s občankou ČR a čeká s ní své dítě, nebylo uplatněno již v řízení před správními orgány, soud nejdříve odkazuje na ustálenou judikaturu soudů ve správním soudnictví k § 77 odst. 2 s. ř. s., z níž vyplývá, že správní soudnictví není pokračováním správního řízení a určité skutečnosti je možné posuzovat nově až zde, a žalobce proto může uvádět také nové, ve správním řízení neuplatněné, důvody (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007-62, č. 1742/2009 Sb. NSS). Stále však platí, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce proto nemůže v žalobě uvádět nová skutková tvrzení, jejichž cílem je rozšířit či změnit skutkový stav, ze kterého napadené rozhodnutí vycházelo. Jak tedy shrnul NSS v rozsudku ze dne 28. 3. 2007, čj. 1 As 32/2006-9, „*soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen*

tím, co zde našel správní orgán [...]. Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu. [...] nově prováděné dokazování tedy vždy musí směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu; ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží.“ (k tomu srov. též rozsudky NSS čj. 2 Afs 35/2009-91, čj. 1 As 148/2011-52, a čj. 1 Afs 103/2009-232). „V souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou vigilantibus iura scripta sunt (zákony jsou psány pro bdělé) tak správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy.“ Současně je však soud povinen respektovat závazky ČR, které pro ní vyplývají z mezinárodních smluv, kterými je ČR vázána. V daném případě jde o závazek vyplývající z čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“), podle kterého:

Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

44. Soud proto dále zkoumal, zda skutkové novoty mohou být důvodem pro jiné řešení věci žalobce, resp. zda by správním vyhoštěním žalobce mohlo dojít k porušení čl. 8 Úmluvy, a tedy k nepřiměřenému zásahu do žalobcova práva na soukromý a rodinný život.
45. Soud při jednání dne 30. 6. 2021 provedl tyto listinné návrhy důkazů žalobce: čestná prohlášení žalobce a paní XY ze dne 29. 4. 2021, úřední překlad rozsudku XY Okresního soudu v XY oblasti ze dne 20. 10. 2014, čj. XY, kopii průkazky pro těhotné, a dále zápis Úřadu městské části XY, odboru občansko-matričního, o určení otcovství k nenarozenému dítěti souhlasným prohlášením rodičů ze dne 26. 5. 2021, který žalobce soudu doložil v rámci doplnění žaloby ze dne 27. 5. 2021. Dále soud provedl důkaz výslechem XY, družky žalobce. Návrh na provedení důkazu výslechem žalobce soud zamítl jako nadbytečný, neboť žalobce měl možnost se v průběhu řízení vyjádřit ke všem skutečnostem jeho věci, čehož také využil, a soud též vyšel z jeho čestného prohlášení ze dne 29. 4. 2021, které ve vzájemné souvislosti s dalšími předloženými důkazy, považoval za dostatečně ověřitelné a prokázané. Soud rovněž neprovedl důkaz smlouvou o podnájmu bytu ze dne 7. 3. 2020, neboť tuto listinu žalobce předkládal již v rámci správního řízení a je tak součástí správního spisu, kterým soud důkazy neprovádí. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
46. Z čestného prohlášení žalobce ze dne 29. 4. 2021 vyplynulo, že žalobce žije ve společné domácnosti s paní XY a jejím nezletilým synem na adrese XY, jako druh a družka, dále, že žalobce pomáhá s výchovou jejího syna, aktivně se do ní zapojuje a má s ním krásný vztah, a dále, že družka žalobce je nyní těhotná, přičemž otcem nenarozeného dítěte je žalobce, a je připraven o tom též učinit prohlášení před příslušným matričním úřadem, v čemž mu nyní brání administrativní překážky na straně daného matričního úřadu. K tomu žalobce dále prohlásil, že je připraven o nenarozené dítě skutečně a osobně pečovat jako rodič a žít s ním a s družkou žalobce ve společné domácnosti, na což se s družkou již nyní aktivně připravují. Z čestného prohlášení paní XY ze dne 29. 4. 2021 vyplynulo, že žije se žalobcem ve společné domácnosti společně s jejím nezletilým synem na adrese XY, jako druh a družka, dále, že jí žalobce pomáhá s výchovou jejího syna, aktivně se do ní zapojuje a má s ním krásný vztah, a dále, že je nyní těhotná, přičemž otcem nenarozeného dítěte je žalobce, přičemž v učinění

souhlasného prohlášení o otcovství jim brání administrativní překážky na straně daného matričního úřadu. K tomu paní XY dále prohlásila, že žalobce je připraven o nenarozené dítě skutečně a osobně pečovat jako rodič a žít s ním ve společné domácnosti, na což se již nyní aktivně připravují.

47. Soud k tomu dodává, že ve správním spisu sice jsou založena čestná prohlášení žalobce i jeho družky, a to ze dne 17. 8. 2020, neobsahují však prohlášení ve vztahu ke skutečnosti, že žalobce a jeho družka čekají spolu dítě. Proto soud provedl čestná prohlášení žalobce a jeho družky ze dne 29. 4. 2021.
48. Z ověřeného překladu rozsudku XY Okresního soudu v XY oblasti ze dne 20. 10. 2014, čj. XY, vyplynulo, že manželství paní XY s XY bylo rozvedeno dle právních předpisů Ukrajiny a nezletilý syn XY (XY dle cestovního dokladu) se svěřuje k výchově matce. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 10. 11. 2014.
49. Z průkazky pro těhotné, doprovazené též ultrazvukovými fotografiemi plodu, vyplynulo, že paní XY je vedena v poradně pro těhotné v soukromé gynekologické ambulanci na XY od 19. 1. 2021. V době podání žaloby (30. 4. 2021) byla ve 24. týdnu těhotenství, s předpokládaným termínem porodu dne X. V zápisu Úřadu městské části XY, odboru občansko-matričního, o určení otcovství k nenarozenému dítěti žalobce i paní XY dne 26. 5. 2021 souhlasně prohlásili, že otcem dosud nenarozeného dítěte je žalobce a oba rodiče se rozhodli, že dítě bude užívat příjmení žalobce.
50. Ve správním spisu byl též založen rozsudek Obvodního soudu XY ze dne 13. 2. 2020, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání XY podle § XY trestního zákoníku, za což mu byl uložen trest XY s odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání XY měsíců. Podstatou uvedeného zločinu bylo jednání, jímž měl žalobce dne XY po 22:00 hod v XY po předchozím verbálním konfliktu s poškozenou XY, narozenou XY, použít proti ní násilí a z náprsní kapsy bundy ji vytáhnout finanční hotovost 300 Kč (*na přesné vymezení skutku soud pro stručnost odkazuje na citovaný rozsudek – pozn. soudu*). Z odůvodnění tohoto rozsudku pak mimo jiné vyplynulo, že obžalovaný (zde žalobce) i poškozená byli pod vlivem alkoholu a dostali se nejdříve do slovní a poté i fyzické potyčky (postrkovali se). Poškozená uvedla, že se s žalobcem rozešli před 1,5 rokem, předtím byli 3 roky partneři. Přivolání strážníci ji zkontrolovali, upozornili jí, že nesmí pít venku alkohol, nepohodla se přitom s policistkou. Pak poškozená odešla a policisté dál kontrolovali obžalovaného. Poškozená si dál povídala opodál s kamarádem, kterého náhodně potkala a pak šla domů. Obžalovaný jí došel, vyčítal jí, že jej tam nechala, když on je v ČR načerno, že by mohl mít problémy, na což mu řekla, že nemá důvod tam stát a jde domů, poté se obžalovaný našel a začali se hádat a postrkovat, obžalovaný poškozenou odstrčil, spadla na zem a on upadl na ni, přičemž jí zasáhl pěstí pod oko do lící kosti, myslí si, že to nebylo úmyslně. Poškozená pak popisovala další potyčky v rámci tohoto incidentu, včetně toho, že jí žalobce vzal peníze. Dále poškozená však uvedla, že se jí obžalovaný za pár dnů omluvil, byl opilý, a peníze jí vrátil, poté se společně vídali, měli v plánu společně začít bydlet (v listopadu 2019), ale nevyšlo to, obžalovaný pak odjel na Ukrajinu.
51. Soud proto vyslechl paní XY, údajnou družku žalobce, jako svědkyni, aby ověřil skutečnosti vyplývající z uvedeného rozsudku v konfrontaci s tvrzeními žalobce. Již z prostého pozorování soudem při dostavení se svědkyně k soudu bylo zřejmé, že svědkyně je ve velmi pokročilém stádiu těhotenství. Svědkyně se soudu prokázala občanským průkazem vydaným Českou republikou. K věci spontánně vypověděla, že jsou se žalobcem spolu 5 let, opakovaně se scházeli a rozcházel, synovy byly 3 roky, když se potkali, seznámil je rodinný známý, nic dalšího k věci spontánně neuvedla. K dotazu soudu pak svědkyně odpověděla, že žalobce se jejímu synovi z předchozího vztahu věnuje, chodí spolu ven, hrají fotbal, každý víkend na

pláž u jezera. Žalobce pracuje a přispívá svědkyni na chod domácnosti i potřeby jejího syna. Incident, který vedl až k trestnímu odsouzení žalobce, svědkyně označila za rodinnou hádku, někdo je slyšel, jak se hádají a tak je nahlásil na policii. Rozchody už nebudou, společně se těší na miminko, na společné adrese zatím bydlí s otcem svědkyně, ale hledají si jiné společné bydlení. Místo, kde má svědkyně hlášen pobyt, je XY. Žalobce pak k výsledku svědkyně dodal, že svědkyni miluje; a že jeho současná manželka již podala žádost o rozvod, což mu údajně telefonicky sdělila den před jednáním před zdejším soudem. Zástupkyně žalobce se svědkyně dotázala, jak dlouho žije svědkyně s žalobcem na adrese XY, svědkyně odpověděla, že je tomu již rok. Soud se dále žalobce dotázal, proč neoznámil změnu v jeho soukromém životě, zejména těhotenství svědkyně a své otcovství správním orgánům, zástupkyně žalobce odpověděla, že sama o této skutečnosti nevěděla a dále též do určitého stádia těhotenství není takové oznamování ani vhodné.

52. Z provedených důkazů soudem tak jednoznačně vyplynulo, že soukromé poměry žalobce se po vydání napadeného rozhodnutí zásadním způsobem změnily, přičemž tato změna by mohla mít vliv na rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, neboť se týká jeho rodinného a soukromého života, který bude správním vyhoštěním žalobce zasažen. Soud tedy ověřil, že žalobce je nastávajícím otcem dítěte občanky ČR, což bylo nepochybně prokázáno zápisem příslušného matričního úřadu dne 26. 5. 2021 (tj. po vydání napadeného rozhodnutí), a žije s ní ve společné domácnosti. Bude tak na žalované, aby ve světle nově prokázaných skutečností znovu vyhodnotila přiměřenost zásahu spočívajícího ve vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně zda tyto nové skutečnosti odůvodňují jiný postup správních orgánů vůči žalobci v souvislosti s jeho zjištěným protiprávním jednáním, a to včetně otázky přiměřenosti i otázky, zda jej lze považovat za osobu ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.

53. Tuto námitku tak soud shledal důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

54. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a napadené rozhodnutí je nezákonné. Proto soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 a § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Právním názorem, vysloveným v tomto rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

55. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, byl v řízení zastoupen advokátkou. Zástupkyně žalobce v řízení učinila čtyři úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) - převzetí a příprava právního zastoupení, podání žaloby, podání doplnění žaloby dne 27. 5. 2021, účast na jednání před soudem dne 30. 6. 2021 [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3.100 Kč, celkem 12.400 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je k této částce třeba přičíst ještě 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů za každý úkon právní služby, celkem 1.200 Kč. Celkem tedy náleží zástupkyni žalobce odměna ve výši 13.600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobce nedoložila soudu osvědčení o plátcovství DPH, soud částku odpovídající příslušné výši DPH zástupkyni žalobce nepřiznal. Celkem tak žalobci náleží náhrada nákladů řízení ve výši 13.600 Kč, které je žalovaná povinna uhradit k rukám zástupkyně žalobce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 30. června 2021

Mgr. Darina Michorová, v. r.
samosoudkyně